

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Hjemløs

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Hjemløs", i Goldschmidt, M. A.: *Hjemløs*, udg. af Mogens Brøndsted ; Harald Jørgensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, 1999, s. 386. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt03-shoot-idm139686919346816/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Hjemløs

man har læst Iliaden to Gange eller sunget med Rhapsoderne, er man ogsaa kjed af det.

Nei, Guds Død, Menneske! der har man Tragikerne, endogsaa dem, der ere gaaede tabte, og man har Aristophanes, og hver Dags Liv opstaaer næste Dag til et klassisk Drama. Og desuden har man jo her at gjøre med Hexametret. Hexametret er et stedse rislende Kildevæld, med ensformig og dog evig afvekslende Tonefald. Det er ægte Skabning af den græske Aand og viser netop, at Grækerne have været Gudernes Udvalgte, at deres Livsanskuelse havde noget Almeengyldigt. I Alexandrinen mangler kun en ganske lille Smule, og dog er det nok til at vise, at den er en Coulisse-Kilde anbragt af en Maskinmester, da det led mod Barbariets Nat. Vore moderne Versformer med deres stærke Lyrik, Uregelmæssighed, Hast, Lidenskab o. s. v., ere som Solglimt i April. Forgængeligheden kaster sine Snefokke paa Øieblikkets spillende Glæde, en mørk Baggrund varsler bestandig om, at den Syngende i sit inderste Hjerter ikke er vel og altid paa Springet til at blive zerrissen og mulig gaae i Kloster ligesom Schlegel, da han havde skrevet sin »Lucinde«, eller Zacharias Werner, da han havde gelebt og geliebt, eller Otto Krøyer, da han havde gelebt und gehaßt.

Aa, det er dog rart at høre frisk Tale. Jeg har havt en styg Drøm. Men i Grunden glæder det mig nu ogsaa, at De ikke nægter Udødeligheden. Tal dog et Øieblik alvorlig og sig mig, om De virkelig troer, at man selv vælger Stedet.

Ja, ganske sikkert skaber ethvert Menneske sin Udødelighed og vælger selv Formen for den. Den nærmere Udvikling heraf henhører under en vis poetisk Philosophi, og i den Retning har jo Heiberg været mageløs heldig i »En Sjel efter Døden.« Naar man er Professor, agtbar Statsborger, gode Venner med Kirkens Prælater, er man naturligvis høflig og indrømmer Kirken den første Plads hiinsides. Men Forskjellen mellem Himmerig og Elysium er dog hos ham kun en Rangforskjel, 1ste og 2det Parket. Jeg har altid foretrukket 2det Parket; der er man ikke for nær ved Orchestret, og man seer ikke Saligheden ind i Coulisserne. Helvede er Galleriet, men har tillige den Egenskab, at Publikum faaer for meget for Pengene, Stykket begynder, uden at man faaer Tid til at længes, og det